

HANK GREEN

**UN
LUCRU
ABSOLUT
REMARCABIL**

Traducere din limba engleză
LOREDANA FRĂȚILĂ-CRISTESCU

CORINT
BOOKS

—2019—

CAPITOLUL UNU

Uitați care-i treaba, sunt conștientă că vă aflați aici pentru a citi o poveste de proporții epice, plină de intrigi și mister, de aventuri, de situații în care aproape că se moare și situații în care chiar se moare, dar, ca să ajungeți acolo (dacă nu cumva vreți să săriți direct la Capitolul 13, lucru pe care sunteți liberi să-l faceți, că doar n-oi fi șefa voastră!), trebuie să vă împăcați cu ideea că eu, April May, pe lângă faptul că-s una dintre cele mai importante chestii care i s-au întâmplat rasei umane, mai sunt și-o femeie de 20 și ceva de ani care a făcut niște greșeli. Mă aflu în minunata poziție de a vă fi prins la înghesuială. Am povestea, așa că o să v-o spun exact cum vreau. Asta-nseamnă c-o s-ajungeți să mă-nțelegeți și pe mine, nu doar povestea mea, așa că să nu fiți surprinși dac-o s-aveți parte și de ceva melodramă. Mă voi strădui să abordez această istorisire cu toată sinceritatea, dar recunosc, încă de pe-acum, c-o să fiu părtinitoare și că mai mereu o să-mi iau apărarea. În mod ideal, dacă va fi să v-alegeți cu ceva din toată tărașenia, aceasta nu va fi că veți ajunge, într-o măsură mai mare sau mai mică, să țineți partea uneia sau alteia din tabere, ci, pur și simplu, că veți ajunge să înțelegeți că și eu sunt (sau, cel puțin, c-am fost) doar o biată ființă umană.

Și exact așa mă și simțeam, ca o biată ființă umană, în timp ce-mi târam fundul obosit pe 23rd Street la ora 2.45 dimineața, după ce avusesem o zi de lucru de 16 ore într-o companie aflată la început de drum, a cărei denumire (din cauza unui contract de tot rahatu') n-o să v-o pot dezvălui. Să faci o facultate de arte ar putea părea o decizie financiară groaznică, dar nu e cu adevărat astfel decât dacă ești nevoit să iei grămezi peste grămezi de credite pentru studii ca să-ți finanțezi educația de fițe. Și, desigur, eu fix asta făcusem! Părinții mei erau înstăriți, administrau o afacere care furniza echipamente fermelor mici și mijlocii care creșteau vaci de lapte. Cum ar fi cheștiile alea mici pe care le agăți de vaci să le mulgi laptele și pe care ai mei le vindeau și distribuiau. Afacerea mergea bine, suficient cât să nu intru prea mult în datorii dacă m-aș fi dus la o facultate de stat. Numai că eu nu făcusem asta. Așa c-aveam credite de plătit. Și-ncă multe! Ca atare, după ce am sărit din specializare în specializare (publicitate, arte frumoase, fotografie, ilustrație) și m-am hotărât, în cele din urmă, să obțin prozaica (dar măcar utila) licență în design, am acceptat prima slujbă care m-ar fi ținut în New York, departe de vechiul meu dormitor din casa părinților din California de Nord.

Slujba aceea era la o companie aflată la început de drum și, în mod clar, sortită eșecului, finanțată ca dintr-un puț fără fund de oameni bogați care nu erau în stare să viseze decât la cel mai plictisitor lucru la care e în stare să viseze un om bogat: să se îmbogățească și mai tare. Desigur, să muncești într-o companie aflată la început de drum înseamnă să faci parte din „familie” așa că, atunci când lucrurile merg prost, când trec termenele-limită în zbor pe lângă tine, când pe un investitor îl apucă nervii ori *fiindc-așa se-ntâmplă-n viață, pur și sim-plu*, nu scapi de la muncă înainte de 3.00 dimineața. Chestie

pe care, sincer, eu, una, n-o prea suportam. Și nu suportam să trudesesc în halu' ăsta pentru că, oricum, aplicația de gestionare a timpului pe care-o crea compania mea era o tâmpenie și n-avea să le fie de vreun ajutor oamenilor! Și aveam oroare de muncă pentru că știam că lucram doar pentru bani și pentru că angajaților li se cerea să-și trateze slujba ca și cum ar fi fost însăși viața lor, nu doar un serviciu oarecare, de zi cu zi, ceea ce-nsemna că n-aveam deloc timp să lucrez la proiectele personale.

DAR...!

Chiar lucram în domeniul pentru care îmi obținusem licența, adică făcând design grafic, și eram retribuită suficient cât să-mi permit să-mi plătesc singură chiria la mai puțin de un an după terminarea facultății! Atmosfera de la birou era, practic, aproape criminală și-mi cheltuiam jumătate din venit ca să dorm în sufrageria unui apartament de două camere, dar reușeam totuși să mă descurc.

Hai c-acum chiar că v-am vândut gogoși din alea gogonate rău! Adevăru' e că patul meu o fi stat el în sufragerie, dar eu, una, dormeam (în cea mai mare parte a timpului) în dormitor, în camera Mayei. Nu trăiam cu ea, eram doar colege de apartament, iar April-cea-din-trecut ar vrea să vă explic foarte clar lucrul acesta. Care-i diferența? Păi..., în mare parte, faptul că nu fuseserăm combinate când ne mutaserăm împreună. E comod să te cuplezi cu colega de apartament, dar e și-un pic derutant când ați locuit deja împreună anterior, mai tot timpul facultății, iar apoi ați devenit un cuplu, care, iată, a reușit să rămână împreună vreme de mai bine de-un an deja!

Și, dacă se-ntâmplă să fi locuit deja ca niște colege, vă-ntrebați când apare întrebarea: „Ar trebui să ne mutăm-mutăm împreună, ca iubite?” Ei bine, pentru Maya și pentru mine, aceasta a fost formulată astfel: „Se poate să mutăm și noi salteaua aia de

la second-hand din sufragerie, să putem sta pe canapea când ne uităm la un film pe Netflix?” Și, pân-acum, răspunsul meu a fost: „În niciun caz, suntem doar colege de apartament care mai și ies împreună!” Și asta-i motivu’ pentru care încă mai există un pat în sufrageria noastră.

Doar v-am prevenit c-o s-aveți parte și de ceva melodramă!

Să ne-ntoarcem însă la miezul acelei nopți fatidice de ianuarie! Porcăria de aplicație trebuia lansată într-o nouă versiune pe AppStore până săptămâna următoare, iar eu așteptasem aprobările finale pentru niște schimbări ale interfeței cu utilizatorul și... — mă rog, chiar nu cred că vă interesează, erau doar niște răhățișuri plicticoase legate de serviciu. În loc s-ajung devreme, am stat până târziu, așa cum preferasem întotdeauna. Mi se stafidise de tot creierul de la cât mă străduisem să descifrez îndrumările criptice ale șefilor care nu erau în stare să deosebească grafica raster de aia vectorială. Am ieșit din clădire (era un spațiu unde lucrau angajații mai multor firme, nici măcar niște birouri închiriate special pentru noi) și am mers pe jos vreo trei minute spre stația de metrou.

Și atunci mi-a fost respinsă cartela de transport MetroCard. FĂRĂ NICIUN MOTIV! Mai aveam una la muncă și chiar nu știam câți bani îmi mai rămăseseră în cont, așa că mi s-a părut c-ar fi fost mai bine să mă întorc cale de trei cvartale la birou, să nu mai dau de vreo belea.

Și-uite că se face verde la semafor, așa că traversez 23rd Street și un taxi claxonează strident, de parcă n-ar fi trebuit să mă aflu pe trecerea de pietoni. Hai nu zău, băi, eu am verde! Cotesc înspre birou și imediat o văd. Când mă apropii, devine clar că e... o sculptură cu ADEVĂRAT excepțională.

Vreau să zic, SUPERTARE, dar și un pic „supertare ca la New York”, dacă-nțelegeți ce vreau să zic? Cum să vă explic eu ce-am simțit? Cred că... ei bine... la New York, oamenii

trudesc vreo zece ani numai și numai pentru a crea ceva absolut uimitor, ceva care surprinde atât de perfect esența unei idei, încât, dintr-odată, lumea devine de zece ori mai limpede. Iar ceea ce au creat e ceva frumos, puternic și căruia cineva i-a dedicat o uriașă parte din viață. La știrile locale apare un reportaj și toată lumea zice: „Admirabil!”, după care a doua zi uităm de el din pricina vreunui alt LUCRU ABSOLUT REMARABIL ȘI PERFECT, ceea ce nu le face pe celelalte lucruri să fie mai puțin minunate sau lipsite de unicitate... Numai că, pur și simplu, există o grămadă de oameni care fac o grămadă de lucruri absolut uimitoare, așa încât, în cele din urmă, ajungi ușor blazat.

Așa m-am simțit și eu atunci când l-am văzut — un Transformer¹ înalt de trei metri, îmbrăcat într-un costum de samurai, cu pieptul uriaș ca un butoi ridicat spre cer la vreo 1,20–1,50 metri deasupra capului meu. Care trona acolo, fix în mijlocul trotuarului, plin de energie și putere. Și părea că în orice moment ar fi putut să se răsucescă și să-și ațintească *asupra mea* privirea aceea lipsită de expresie, dar atât de regală! Numai că, în loc de asta, el se mulțumea să stea doar locului, tăcut și aproape disprețuitor, ca și cum lumea nu ar fi meritat deloc ca el să-i acorde atenție. La lumina felinarelor de pe stradă, metalul său era doar un amestec de negru mat ca noaptea și argint ca oglinda. Și era făcut, în mod clar, din metal... nu părea deloc vreo chestie ieftină de carton vopsită

¹ La origine, jucării denumite Transformers produse de compania americană Hasbro și de aceea japoneză Takara, transformate apoi în personajele principale ale unor cărți, benzi desenate, desene animate și filme pentru marele ecran. Jucăriile din această serie înfățișează mai mulți roboți extraterestri care se pot transforma în diverse obiecte sau animale, de unde și denumirea lor (n. tr.).

cu spray-ul, ca acelea din care se fac armurile pentru *cosplay*¹. Și era uluitor de bine realizat! Am zăbovit vreo cinci secunde înainte să încep să tremur — și de frig, dar și din cauză că mă holbasem la chestia aia — și să-mi continui drumul.

Și atunci m-am simțit CEA MAI MARE NESIMȚITĂ!

Adică eu sunt o artistă care muncește mult prea mult la un serviciu profund neinteresant doar pentru a plăti o chirie exorbitantă și pentru rămâne în acest oraș, în mijlocul celei mai creative și influente culturi de pe Pământ... Iar în fața mea, în mijlocul trotuarului, se înalță o operă de artă care este rodul unor eforturi uriașe, o instalație la care artistul a muncit, probabil, ani și ani în șir, numai și numai ca să-i facă pe oameni să se oprească din drum, să se uite și să cadă un pic pe gânduri! Iar eu, înrăită de traiul într-un oraș mare și epuizată mental de orele nesfârșite în care nu făceam decât să mut pixeli de colo-colo, nici măcar nu mai reușeam s-arunc înc-o privire unui lucru absolut magnific!

Mi-amintesc destul de clar acel moment și-o să vi-l descriu. M-am întors la sculptură, m-am ridicat pe vârfuri și i-am zis:

— Crezi c-ar trebui să-l sun pe Andy?

Uriușul, bineînțeles, n-a reacționat în niciun fel.

— Tu stai neclintit dacă într-adevăr crezi că e-n regulă să-l sun pe Andy! am continuat.

Și așa se face că i-am dat telefon.

Dar, mai întâi, trebuie să vă ofer câteva informații despre Andy!

Cunoașteți momentele acelea când viața se schimbă și zici: „Categoric, negreșit, am să continui să-i iubesc, să-i apreciez

¹ *Cosplay* (engl.), prescurtare a expresiei *costume play* (engl.), „joc costumat”, formă de exprimare (considerată de unii chiar o formă de artă de tip *performance*), în care participanții se îmbracă asemenea unor personaje celebre din benzi desenate, filme etc. (n. red.).

și să țin legătura cu toți acești oameni grozavi alături de care mi-am petrecut atâția ani, în ciuda faptului că viețile noastre încep să se schimbe foarte mult chiar de pe-acum”? După care ai putea foarte bine să-i și ștergi pe toți tipii ăia din lista de prieteni de pe Facebook pentru că, oricum, n-ai să-i mai vezi vreodată? Ei bine, Andy, Maya și cu mine reușiserăm cumva (până în momentul acela, cel puțin) să evităm această soartă. Eu și Maya o făcuserăm prin ocuparea acelorași 37 m². Andy însă locuia în cealaltă parte a orașului și nu făcuserăm cunoștință cu el decât în anul trei de facultate. În acea perioadă, Maya și cu mine ajunseserăm să mergem cam la aceleași cursuri, pentru că ne plăceam mult. Evident, făceam parte din aceeași echipă ori de câte ori apărea un proiect care trebuia lucrat de mai mulți studenți. Numai că profesorul Kennedy ne împărțea în echipe de câte trei, ceea ce a-nsemnat că a trebuit să alegem, la întâmplare, și o a treia roată la biclă. Cumva, ne-am trezit pe cap cu Andy (sau, probabil, din punctul lui de vedere, el s-a trezit pe cap cu noi).

Știam cine era. Îmi făcusem un soi de părere despre el, care putea fi rezumată, în principal, astfel: „tipul ăla care e, cu siguranță, cu mult mai încrezător în sine decât ar avea dreptul să fie”. Era uscățiv și stângaci, cu pielea albă ca hârtia de imprimantă. Presupusesem că începea să se tundă prin a-i cere frizerului să facă astfel încât să arate ca și cum nici nu s-ar fi tuns. Era însă mereu gata să facă vreo remarcă spirituală și, de cele mai multe ori, aceasta era fie amuzantă, fie pătrunzătoare.

Proiectul nostru în trei ne cerea să tratăm un produs fictiv ca și cum ar fi fost cine știa ce mare brand. Crearea ambalajului era opțională, dar aveam nevoie de câteva alternative de siglă și de un ghid stilistic (care e ca o cârticică în care li se spune tuturor cum ar trebui prezentată sigla respectivului

brand, ce fonturi și ce culori trebuie folosite și în ce situații). Era mai mult sau mai puțin de la sine înțeles că aveam să lucrăm pe vreo companie inventată, una mișto și în ton cu cele mai la modă tendințe, una care respecta principiile comerțului echitabil și făcea blugi cu buzunare complet inutile sau ceva de genul ăsta. De fapt, mai tot timpul ajungeam să ne alegem o fabrică de bere fictivă, pentru că... ei bine, pentru că eram studenți! Cheltuiau o groază de bani numai și numai ca să ne cultivăm gustul pentru bere și să putem da dovadă de snobism în această privință.

Sunt sigură că în direcția aceea am fi luat-o eu și Maya, dar Andy fusese intolerabil de încăpățânat și cumva, cumva, ne convinsese că aveam să construim identitatea vizuală a „Bubble Bum”¹, o gumă de mestecat inventată care mirosea a... fund. La început, argumentele lui fuseseră prostești: cum că, oricum, n-aveam s-ajungem noi să facem cine știa ce rahaturi elegante și cool după absolvire, așa că puteam foarte bine să nu luăm proiectul prea în serios. Ne-a convins însă atunci când a devenit serios: „Uitați care-i treaba, gagici,” ne zisese el, „e ușor să faci ceva cool să pară cool, de-aia alege toată lumea așa ceva. În fond, totuși, cool are să fie mereu plictisitor. Ce-ar fi să facem ceva tâmpit să pară uimitor? Ceva complet nevandabil să devină supertare? *Asta* e adevărata provocare. *Asta* chiar cere pricepere. Hai să dovedim că ne pricepem!”

Mi-aduc aminte foarte clar de acel moment, pentru că atunci mi-am dat seama că Andy nu era chiar așa superficial.

Când ajunsesem aproape de finalul proiectului, nu mă putusem abține să nu mă simt, oarecum, superioară celorlalți colegi, care-și luaseră atât de în serios blugii lor strâmți și fabricile lor de bere artizanală. Iar produsul nostru final chiar

¹ *Bum* (engl.), „șezut, fund” (n. tr.).

arăta grozav. Andy era — o știusem, cumva, dar nu trecusem acest lucru la categoria „chestii importante” — un ilustrator extrem de talentat, iar cu iscusința Mayei la scrisul de mână și contribuția mea ce ținea de paleta coloristică, produsul sfârșise prin a arăta chiar mișto.

Așa l-am cunoscut, Maya și cu mine, pe Andy și slavă Domnului c-am făcut-o! La drept vorbind, ne trebuia o a treia... roată la biclă, să mai echilibreze intensitatea perioadei de început a relației noastre. După proiectul Bubble Bum, care lui Kennedy îi plăcuse atât de mult, că-l pusese pe site-ul cursului, am devenit un soi de trio. Am lucrat împreună chiar și la niște colaborări ca freelanceri, iar, din când în când, Andy venea pe la noi și ne silea să jucăm jocuri din alea de societate de pe vremuri. După care ne petreceam seara discutând despre politică ori despre visele și neliniștile noastre. Faptul că era, evident, un pic îndrăgostit de mine nu ne deranjase pe niciunul dintre noi, pentru că el știa bine că eram „luată” și pentru că nu cred că Maya îl considerase vreodată o amenințare. Cumva, de relația noastră nu se alesese praful după absolvire și continuaserăm să ne petrecem timpul cu amuzantul, ciudatul, inteligentul și tâmpițelul de Andy Skampt!

Pe care tocmai îl sunasem la 3.00 dimineața.

— Ce mama naibii, April, e ora 3.00! s-a rățoit el când mi-a răspuns.

— Am dat peste ceva ce s-ar putea să-ți placă să vezi.

— Mi se pare c-ar mai putea s-aștepte până mâine.

— Nu, chestia asta e chiar cool! Ia-ți și camera de filmat...

Jason are și niște reflectoare, cumva?

Jason era colegul de apartament al lui Andy — amândoi voiau să devină celebri pe internet. Făceau transmisiuni în direct cu ei înșiși jucând jocuri video pentru un public

minuscul și mai urcau pe YouTube și-un *podcast* pe care-l filmau singuri și-n care prezentau cele mai bune scene în care mureau personaje din filme sau seriale care fuseseră transmise la TV. Mie asta mi se părea ca boala aia incurabilă pe care o au mulți tipi înstăriți, care, în ciuda unor munți întregi de dovezi care demonstrează contrariul, tot mai sunt ferm încredințați că lumii realmente îi mai trebuie încă un *podcast* comic realizat de albi! E cam dur ce zic, știu, dar așa mi se părea mie atunci. Acum, desigur, știu ce ușor e să te simți lipsit de importanță dacă nu se uită nimeni la tine! De atunci am ascultat și *Slainspotting*¹ ăla al lor și e chiar destul de amuzant.

— Stai așa... ce se petrece? Ce să fac? a întrebat el.

— Uite ce să faci: să vii pe jos până la Gramercy Theatre și să iei cu tine cât de multe dintre prostiile video ale lui Jason poți. Zău, n-ai să regreti! Așadar, nici să nu-ți treacă măcar prin cap să te-ntorci la cine știe ce joc *hentai*² cu realitate virtuală jucai... Ce am eu e mai bun, îți promit.

— Așa pretinzi, da' ai jucat vreodată *Cherry Blossom Fairy Five*, April May? Ia zi: ai jucat sau nu?

— Închid, să știi! Să fii aici în cinci minute!

Și-am închis.

Câțiva oameni care nu erau Andy au trecut pe lângă mine cât l-am așteptat. Manhattanul nu mai e chiar la fel de pe bune cum era cândva, cu siguranță, dar New York rămâne orașul care nu doarme niciodată. Mai e și orașul lui: „Priviți, ai sta-i câmpul pe care-mi cresc cultura de «Zău că-mi pasă!» Admirați-l doar, să vedeți cât e de sterp!” Oamenii aruncau

¹ Joc de cuvinte intraductibil, de la *spot(ting)* (engl.), „a identifica, a repera” și *slain* (engl.), „ucis” (n. red.).

² *Hentai* (jp. în original), termen care desemnează un tip de bandă desenată niponă (*manga*, jp.) pornografică. Pentru japonezi, termenul denumește și orice tip de perversiune sexuală (n. red.).

o privire fugară sculpturii și-și continuau drumul, așa cum fusesem cât pe ce să fac și eu. M-am străduit să par că aveam treabă. Manhattanul e un loc sigur, dar asta nu înseamnă că o femeie de 23 de ani singură pe stradă la 3.00 dimineața n-o să fie hărțuită de vreun trecător.

Următoarele câteva minute le-am petrecut lângă sculptură. În Manhattan nu e niciodată întuneric deplin, așa că de jur-împrejur erau tot felul de lumini, dar umbrele adânci și dimensiunea sculpturii îngreunau înțelegerea ei. Căci, ce-i drept, era masivă. Cântărea, probabil, câteva sute de kilograme. Mi-am scos mânușa și am împuns-o, descoperind că, surprinzător, metalul nu era rece! Nu era nici tocmai-tocmai cald..., dar era tare. Am ciocănit statuia pe pelvis și nu a scos sunetul de clopot la care mă așteptasem, ci, mai degrabă, unul gol, înăbușit, care-a fost urmat de un zumzăit ușor. Am început să-mi zic că așa intenționase artistul, că scopul era ca oamenii din New York să interacționeze cu acest obiect... să-i descopere proprietățile. Când ești la Arte, ajungi să te gândești mult la obiectivele și intențiile creatorilor. Asta era starea implicită: VEZI O OPERĂ DE ARTĂ ⇒ CRITICI O OPERĂ DE ARTĂ.

În cele din urmă, m-am oprit din criticat, să pot absorbi ceea ce vedeam. Începuse chiar să-mi placă. Nu așa cum îți place creația cuiva, ci în felul în care îți place arta care e cu adevărat de calitate și cu care, pur și simplu, te mulțumești să te desfeți. Era atât de deosebit de alte chestii pe care le mai văzusem! Și curajos în Transformeritatea lui. Adică, mie mi-ar fi groză să creez ceva care să fie, în orice măsură, o reflectare vizuală a unor roboți *mecha*¹... Doar nimeni nu vrea să-i fie

¹ Sau *mecha* (jp.), termen japonez pentru roboți sau mașinării gigantice controlate de oameni care stau, în general, în interiorul lor (n. tr.).

comparată opera cu ceva care este popular la nivel de mase! Asta-i chiar cea mai rea soartă din toate cele posibile pentru un artist!

Sculptura avea însă ceva aparte. Părea să fi venit din cu totul alt loc decât orice lucrare pe care o mai văzusem vreodată, fie ea cioplită sau nu. Eram destul de captivată de ea când m-a smuls Andy din starea mea.

— Ce mama mă-sii absolute...!

Avea un rucsac, curelele a trei camere de filmat și ducea în mână două trepiede.

— Exact! am replicat.

— Chestia aia! E... SUPERTARE!

— Știu... Partea groaznică e c-am fost cât pe ce să trec pe lângă ea. Mi-am zis: „Ei bine, uite încă o chestie al naibii de cool din New York” și mi-am continuat drumul. Numai că mi-am dat seama că nici nu auzisem și nici nu văzusem nimic despre ea și cum tu te afli mereu în căutarea unui mare hit „viral”, ai putea foarte bine să dai știrea în exclusivitate pe canalul tău. Așa că am păzit-o pentru tine.

— Vasăzică, tu ai văzut opera asta mare, frumoasă și musculoasă de artă și cine ți-a venit primul în minte? Andy Skampt! a zis el, înfingându-și aproape degetele mari în piept.

— Ce să zic: „LOL”! i-am răspuns, sarcastică. De fapt, m-am gândit că ți-aș face o favoare și uite-o, așa că poate-ai vrea să-mi fii, nu știi... Recunoscător?

Un pic abătut, mi-a întins un trepied.

— Hai să-ncepem s-aranjăm rahaturile astea atunci! Tre' să trecem la treabă până nimereste vreunu' de la postu' Channel 6 matol pe-aici și ne fură exclusivitatea.

În nici cinci minute, camera de filmat fusese instalată, reflectorul pe baterii lumina puternic, iar Andy își prindea microfonul la rever. Nu arăta așa de adormit ca în facultate.

Renunțase la purtatul stupizeniilor ăloră de șepci de baseball și la tunsorile lui... ciufulite (sau doar neobișnuite) în favoarea unei freze scurte și ondulate care-i punea în valoare forma feței. În ciuda faptului că era cu 20 de centimetri mai înalt și aproape de aceeași vârstă cu mine, părea mai mic.

— April! m-a strigat.

— Da!

— Cred că tu ar trebui să stai aici..., mi-a sugerat.

I-am răspuns c-un soi de mârâit derutat.

— În fața camerei, a adăugat.

— Bine, omule, da' ăsta-i visu' tău, nu al meu! am sărit cât colo. Eu, una, habar n-am care-i faza cu YouTube-ul!

— Doar... adică, ei bine..., a bâiguit Andy.

Privind retrospectiv, cred că e posibil (deși, recunosc, nu l-am întrebat niciodată asta) ca el să fi avut o oarecare idee că treaba asta avea să devină o mare chestie. Nu chiar atât de mare pe cât avea să ajungă, dar totuși...

— Să nu crezi c-ai să-mi intri în grații dacă-mi oferi celebritatea pe internet! l-am asigurat. Nici măcar nu mi-o doresc.

— Ai dreptate, dar tu chiar n-ai habar cum să mânuiești camera asta, mi-a trântit-o.

Îmi dădeam seama că el căuta un pretext, dar nu și de ce.

— Nu știi să fac chestii în spatele camerei, dar nici în fața ei! Doar tu și Jason le vorbiți internauților cât e ziua de lungă. Eu de-abia dacă am un amărât de cont pe Facebook.

— Ai pe Instagram, las' că știi eu! mi-a răspuns.

— Ăla-i altceva, i-am explicat, zâmbind, cu un aer superior.

— Nu prea, m-a lămurit. Îmi dau seama că-ți pasă ce postezi acolo. Nu păcălești pe nimeni, să știi! April, „ești o

fată... digitală, care trăiește într-o lume... digitală”¹. Cu toții știm cum să jucăm în spectacolu’ ăsta!

Fie binecuvântat Andy pentru stilul lui de a vorbi lipsit de menajamente! Avea dreptate, desigur. Mă străduisem din răsuneri să nu mă intereseze mediile de socializare on-line și, realmente, preferam să-mi petrec timpul prin galeriile de artă decât să stau pe Twitter. Nu eram însă atât de detașată de aceste instrumente pe cât pretindeam c-aș fi fost. Faptul că mă necăjeau ăia care-și alcătuiseră cu atâta atenție „personalitățile pentru internet” era parte integrantă din personalitatea *mea* atent creată numai și numai pentru internet. Chiar și așa, cred că simțeam amândoi că Andy făcea un efort să demonstreze o chestie care nu era pe deplin adevărată.

— Andy, despre ce-i vorba aici, de fapt? l-am întrebat direct.

— E vorba doar despre faptul că..., a început el, trăgând adânc aer în piept. Cred c-ar fi mai bine pentru artist să fii tu în fața camerei. Eu sunt un nenorocit de măscărici, știu în ce hal arăt. Oamenii, pur și simplu, nu mă vor lua în serios. Tu arăți ca o artistă adevărată, cu jacheta asta marinărească la două rânduri a ta și cu pomeții tăi! Arăți ca o persoană care știe despre ce vorbește. Tu *chiar* știi despre ce vorbești și o faci foarte bine, fata mea! Dacă o să mă pun eu pe turuit, o să se transforme totul într-o glumă. Unde mai pui că tu l-ai găsit, cred că e mai logic să stai tu și fața camerei.

Spre deosebire de majoritatea colegilor din promoția mea care terminaseră cu o diplomă în design, pe mine chiar mă preocupau cu adevărat mai mult artele frumoase. Dacă vă întrebați care e diferența, ei bine, artele frumoase au de-a face

¹ Referire ironică la versurile cântecului „Material Girl” al Madonnei: *I am a material girl, living in a material world* („Sunt o fată materialistă, care trăiește într-o lume materialistă”) (n. red.).

cu operele care există numai și numai cu scopul de a exista. Artele frumoase sunt, pur și simplu, artă pentru artă, artă de dragul artei. Designul e o artă care face ceva... altceva. Seamănă, mai degrabă, cu o formă de inginerie vizuală. Am început facultatea concentrându-mi toată atenția asupra artelor frumoase, dar, la sfârșitul primului semestru, luasem deja hotărârea că, poate, într-o bună zi, urma să vreau să am și eu un loc de muncă adevărat. Așa că am trecut la publicitate, care mi-a plăcut complet și am tot schimbat specializarea de câteva ori, până când am cedat și m-am dus la design. Numai că acordam mai mult timp și mai multă atenție reprezentanților artelor frumoase din Manhattan decât oricare dintre prietenii mei de la design. Acesta era unul dintre motivele pentru care îmi doream cu disperare să rămân în oraș. Poate că sună prostește, dar faptul că eram o tipă de 20 și ceva de ani din New York mă făcea să mă simt importantă. Chiar dacă eu, una, nu cream adevărate opere de artă, cel puțin, reușeam să mă descurc în acest oraș, departe de afacerea banală de furnizat produse pentru fermele de vaci de lapte a părinților mei.

În cele din urmă, cum Andy nu dădea semne că ar fi vrut să renunțe, am decis și eu că n-avea să fie mare lucru. Așa că mi-am băgat microfonul pe sub cămașă... Firul era deja cald, căci fusese încălzit de trupul lui Andy. Lumina îmi bătea în ochi, așa că abia-abia dacă mai vedeam obiectivul camerei de filmat. Era foarte frig și mai adia și un vânticel, iar noi eram singuri-singurei pe trotuar.

— Ești gata? m-a întrebat Andy.

— Dă-mi microfonul ăla odată! i-am zis, arătând spre o geantă deschisă care zăcea pe jos.

— Lavaliera va ține pasul, n-ai nevoie de el.

Habar n-aveam ce zice, dar am prins ideea.

— Nu, doar ca recuzită... ca să pot... „să-i iau un interviu”?

— Ah... tare! a fost el de acord.

Mi-a întins microfonul.

— OK, am zis.

— OK, merge camera!

Despre autor

Hank Green este *vlogger*, întreprinzător, specialist în popularizarea științei și director general al Complexly, o companie de producție care creează programe educative, inclusiv *Crash Course* și *SciShow*, ceea ce i-a făcut pe jurnaliștii de la *Washington Post* să-l numească „unul dintre cei mai populari profesori de științe ai Statelor Unite ale Americii”. Filmele realizate de Complexly au fost vizionate de peste două miliarde de ori pe YouTube.

De asemenea, este cofondatorul mai multor proiecte de mai mică anvergură, precum Nerd Con: Stories, DFTBA.com (care îi ajută pe creatorii on-line să genereze profituri vânzând chestii cool celor din comunitățile lor) și Pemberley Digital, care

produce ecranizări sub formă de *vlogg*-uri ale unor romane clasice, cum ar fi *The Lizzie Bennett Diaries* (după *Mândrie și prejudecată* de Jane Austen), *Emma Approved* (după *Emma* de Jane Austen) sau *Frankenstein, MD* (după *Frankenstein* de Mary Shelley).

Hank Green a conceput, împreună cu fratele său, John, VidCon, cea mai mare conferință mondială a comunității celor care realizează videoclipuri pe care le difuzează on-line. În 2017, VidCon a atras mai bine de 42 000 de oameni care au participat la cele trei evenimente organizate în Anaheim, Amsterdam și Australia.

Hank și fratele său, John, au devenit cunoscuți datorită *vlogg*-ului transmis încă din 2007 pe canalul lor de pe YouTube, *Vlogbrothers*, care are peste 3 000 000 de abonați și mai bine de 711 000 000 de vizualizări. Tot împreună, cei doi au înființat și Project for Awesome, organizație care, în 2017, a strâns peste 2 000 000 de dolari cu scopul de a-i dona unor fundații caritabile, printre care se numără Save the Children și Partners in Health.

Îl puteți urmări pe Twitter sau Facebook: @HankGreen.

Aflați mai multe despre el pe site-ul: www.hankgreen.com.